

CONFIDENCIA

PER CONXITA CANAL

—Veieu, padrineta? Seguim més amunt;
arran d'aquells marges que són un xic lluny.
Allà vui portar-vos, on, suau i manyaga,
hi rellisca l'aigua, aprop del rierol,
sota aquell pollancre, que el sol mig s'hi amaga,
on canta amb dolcesa un gai russinyol.

Oidà, padrineta, quin goig he copsat!
Deixeu que acaroni el front arrugat.
Que ja esteu cansada? Senteu-vos aprop.
L'airet que traspua, gelós, ve a besar
la meva padrina, més bona que arrop,
que es posa tristoia, si em veu a plorar.

¿Que per què sospira, padrina, mon cor,
que fins vostra cambra hi truca de fort?
Baixet vaig a dir-ho; baixet, frec a frec...
Mireu com glateixen d'amor els rosers!...
Oiu, padrineta? Sentiu son gemec?...
Doncs, ¿veieu allà, al lluny, Granollers?...

Que si me'n recordo, padrina, dieu?
Còm no recordar-me'n!... Hi anàrem a peu.
Que llarga i bonica la doble filera
de llums que esbandien desmais de claror!
O, quina patxoca la gran Carretera,
gentil i abillada de Festa Major!

Allí ens vàrem veure, padrina; allí em deturà.
I quina mirada tan dolça em donà!...
D'ençà d'aleshores, còm m'és d'escaient,
baixar, delirosa, a fer el mercat
allí, a la Porxada, on riu el jovent,
brunzint com abelles, al rusc cobejat!...

Que sòu ja velleta, padrina? Ja ho sé.
Però, sòu tan bona!... No tothom en té!...
Demà, quan l'albada claregi en l'estany,
com dugues amigues farem el camí.
Perquè no somnio, padrina; prò enguany
per fí podré dir-li, a l'amor, que Sí!

